

Kázání: 181. Neboj se, toliko věř

Kázání

Neboj se, toliko věř

Lukáš 8, 40-56

40 Když se Ježíš vracel, zástup ho přivítal, protože na něj už všichni čekali.
41 Tu k němu přišel muž, který se jmenoval Jairo; byl to představený synagógy. Padl Ježíšovi k nohám a úpěnlivě ho prosil, aby přišel do jeho domu,
42 protože měl jedinou dceru, asi dvanáctiletou, a ta umírala. Když tam Ježíš šel, zástupy ho velmi tísnily.

43 A byla tam žena, která měla dvanáct let krváčení a nikdo ji nemohl uzdravit.
44 Přišla zezadu a dotkla se trásní jeho šatu, a hned jí krváčení přestalo.
45 Ježíš řekl: „Kdo se mne to dotkl?“ Když všichni zapírali, řekl Petr a ti, kteří byli s ním: „Mistře, kolem tebe jsou zástupy a tlačí se na tebe!“

46 Ale Ježíš řekl: „Někdo se mne dotkl. Já jsem poznal, že ze mne vyšla síla.“
47 Když žena viděla, že se to neутají, přišla chvějíc se, padla mu k nohám a přede všemi lidmi vypověděla, proč se ho dotkla a jak byla hned uzdravena.

48 A on jí řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji.“
49 Když ještě mluvil, přišel kdosi z domu představeného synagógy a řekl: „Tvá dcera je mrtva, už Mistra neobtěžuj.“
50 Ježíš to uslyšel a řekl: „Neboj se, jen věř a bude zachráněna.“

51 Když přišel k domu, nedovolil, aby s ním někdo šel dovnitř, jen Petr, Jan a Jakub s otcem té dívky i s její matkou.
52 Všichni nad mrtvou plakali a naříkali. On řekl: „Neplačte. Nezemřela, ale spí.“

53 Posmívali se mu, protože věděli, že zemřela.
54 On však ji vzal za ruku a zvolal: „Dcerko, vstaň!“
55 Tu se jí život vrátil a hned vstala. Nařídil, aby jí dali něco k jídlu.
56 Jejích rodičů se zmocnil úžas. On jim však přikázal, aby nikomu neříkali, co se stalo.

Kázání

Milé sestry a bratři,

to dnešní čtení jsem vybral hlavně kvůli verši, který nás tu v modlitebně provází dlouhá léta. Zdá se mi, že je to slovo do dnešní situace. **Neboj se, toliko věř.**

Nerad bych, aby to vyznělo jako nějaké laciné či falešné uklidňování v jistě vážné společenské situaci. Nechci sobě ani nikomu dalšímu nic nalhávat. Přijde mi ale případné mluvit o tom, abychom se nebáli a věřili. Nebo čteme-li s kralickými: abychom se nebáli, toliko věřili.

Platí myslím v každé situaci, že nemá valného smyslu podléhat úzkosti, poddávat se obavám, nechat se zajmout skepsí a panikou. Vždy bude lepší směřovat svou mysl k Bohu, vyhlížet jeho blízkost, povzbuzení, záchranu. Síly každého z nás jsou pochopitelně omezené a je dobré je vynakládat smysluplně. Přílišné utápění se v starostech společně se stresem snižují naši imunitu, kterou dnes tolik potřebujeme posilovat.

V dnešním oddíle Ježíš pronese onu větu, *neboj se, jedině věř a bude uzdravena* k otci vážně nemocné dcery. A to dokonce poté, co posel již přinesl zprávu o jejím skonu. Je to tedy situace z lidského hlediska neřešitelná a bezútěšná.

My ovšem můžeme žít ve víře. Dostávat od Boha víru a tedy věřit a mít víru, že Bůh je pánem nade

vším. On je Pánem nad celým vesmírem i naší planetou, nad světem lidí i říší přírody. U něj není nic nemožné. V Kristu Ježíši vítězí nad odcizením, sobectvím, strachem nemocí ba i smrtí. Jako Ježíš boží mocí vzkřísil Jairovu dceru, tak Bůh vzkřísil Ježíše.

Tak tedy hledme k Bohu, jenž v Kristu přemáhá zmar a přináší výhled k záchraně, přináší to nové do našich životů, co si sami nijak zajistit nemůžeme. Očekávejme od Boha to dobré a dejme se jím posilovat, přijímejme od něj vzácný dar víry. A ve víře vytrvejme.

Amen

Jan Koukal

Baptistický sbor Na Topolce

15. 3. 2020

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sítě víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sítě víry](#)